

บทคัดย่อ

อำนาจอธิปไตยถือเป็นอำนาจหลักที่ใช้ในการปกครองประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย โดยถือว่าเป็นอำนาจของประชาชนที่มอบให้รัฐเป็นผู้แทนในการใช้อำนาจดังกล่าว และเพื่อป้องกันการรวมอำนาจไว้ที่องค์กรใดองค์กรหนึ่ง จึงมีการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยตามลักษณะขององค์กรที่ใช้อำนาจออกเป็น 3 ส่วน กล่าวคือ รัฐสภาเป็นองค์กรที่รับผิดชอบในการใช้อำนาจนิติบัญญัติ คณะรัฐมนตรีเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจบริหาร และศาลเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการ แต่การจะปล่อยให้องค์กรใดองค์กรหนึ่งใช้อำนาจโดยปราศจากการตรวจสอบย่อมไม่ส่งผลดีต่อประชาชน หลักการคถลและคานอำนาจจึงถูกนำมาใช้เพื่อให้องค์กรหนึ่งสามารถตรวจสอบการดำเนินการขององค์กรอื่นได้ แต่อย่างไรก็ดี อำนาจตุลาการซึ่งเป็นอำนาจในการพิพากษาอารรถคดีควรมีความเป็นอิสระจากการตรวจสอบหรือแทรกแซงที่มากเกินไป อันจะส่งผลให้เกิดอุปสรรคในการอำนวยความยุติธรรม หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาซึ่งเป็นหลักการปกป้องผู้พิพากษามิให้ถูกฟ้องร้องดำเนินคดี ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบ จึงมีความสำคัญในการสนับสนุนหลักความเป็นอิสระของผู้พิพากษาในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งหลักการดังกล่าวมีใช้กันอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีรากฐานมาจากระบบกฎหมายของประเทศอังกฤษ แต่การให้ความคุ้มกันแก่ผู้พิพากษาที่มากเกินไปย่อมไม่ส่งผลดีต่อประชาชน ดังนั้น การนำหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษามาใช้นั้นจึงไม่ควรขัดต่อหลักการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม

ABSTRACT

The separation of powers, an important rule in Democratic system, has been created to protect the abuse of the power. By the ground rule, the sovereign power belongs to the people. The power shall be exercised by three different organizations. Then, the Legislative power, the Executive power and the Judicial power shall be used by the National Assembly, the Council of Ministers, and the Courts in order. Moreover, to prevent one branch to becoming supreme, the separation of power need a measure to balance each of these branches. The checks and balances rule is designed to allow each branch to restrain abuse by another branch. There is often an [independent judiciary](#). The Judicial power might get stucked if an over checking and an intervention have been done by other branches. Therefore, Judicial Immunity, a form of legal immunity which protects judges by the judiciary from lawsuits brought against them for official conduct in office, is an important rule to protect the freedom of Judicial power. This rule was created in England and has been used in the United States for a long period of time. However, the over range of Judicial Immunity might course much effect to people. Therefore, Judicial Immunity must not make a conflict to Due process of law.

ความคุ้มกันของผู้พิพากษาใน ประเทศสหรัฐอเมริกา

ฉันทาย โรจนลโรช*

ความคุ้มกันของผู้พิพากษา (Judicial Immunity) มีรากฐานมาจากระบบกฎหมายจารีตประเพณี (common law) ของประเทศอังกฤษ จากหลักการที่ว่า “the King can do no wrong” โดยอ้างว่าผู้พิพากษาเป็นตัวแทนของกษัตริย์ในการอำนวยความยุติธรรม และเป็นรูปแบบของการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ผู้พิพากษาในการถูกฟ้องร้องจากการปฏิบัติงานตามหน้าที่ เช่นผู้พิพากษาจะไม่ถูกฟ้องเป็นคดีหมิ่นประมาทที่เกิดขึ้นในระหว่างการพิจารณาคดี แม้ข้อความดังกล่าวจะไม่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีที่กำลังดำเนินอยู่ก็ตาม และกรณีนี้ยังให้คุ้มครองถึงเสมียนศาล (a judge’s clerk) จากการถูกฟ้องให้ต้องรับผิดชอบจากการส่งเอกสารที่ผิดพลาดแก่ผู้พิพากษา โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ ได้แก่ เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ผู้พิพากษาที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการอำนวยความยุติธรรม และเพื่อเป็นการปกป้องเจ้าหน้าที่ของรัฐจากผู้ซึ่งเสียผลประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว¹

ในระบบกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย ความไม่สุจริตของผู้พิพากษาถือเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความสุจริตของปัจเจกชน การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นการใช้อำนาจของรัฐในกรณีหนึ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ผู้พิพากษาสามารถจำกัดตัดทอนเสรีภาพและสิทธิในการเข้าถึงทรัพย์สินของปัจเจกชนโดยไม่นำพาต่อรัฐธรรมนูญ ความเสียหายจากผลกระทบดังกล่าวจึงอาจมีความรุนแรงอย่างมาก การขยายหลักที่เกิดจากการยกเว้นความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาของผู้พิพากษาที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง พ.ศ. 2414 (The Civil Right Act of 1871) ซึ่งเป็นเครื่องมือหลักในการบรรเทาความเสียหายจากการละเมิดสิทธิทางแพ่งนั้นเป็นการแสดงว่าผู้พิพากษาของมลรัฐมีสิทธิได้รับความคุ้มกันจากการฟ้องคดีทั้งในส่วนที่เกิดจากความไม่สุจริต และการใช้กฎหมายโดยมิชอบ ในอดีตที่ผ่านมาหลักความคุ้ม

* ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นประจำสำนักประธานศาลฎีกา

¹ Judicial Immunity, at http://en.wikipedia.org/wiki/Judicial_immunity, (last visited August 10, 2010).

กันของผู้พิพากษาได้ถูกนำมาใช้เป็นเหตุผลหลักของคำพิพากษาในการปฏิเสธการบรรเทาความเสียหาย ความเสียหายชื่อเสียง และการจำคุกโดยมิชอบด้วยกฎหมายซึ่งเกิดจากผู้พิพากษา² ความเสียหายดังกล่าวปรากฏขึ้นในลักษณะที่แตกต่างกัน ดังปรากฏในคดีต่อไปนี้³

คดี *Stump v. Sparkman*⁴ ในปี พ.ศ. 2521 (ค.ศ. 1978) ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้วางหลักว่า มิให้มีการฟ้องคดีผู้พิพากษาของมลรัฐ Indiana ที่มีคำสั่งอนุญาตให้ทำหมันเด็กหญิงอายุ 15 ปี โดยแสดงให้เห็นแก่เด็กเข้าใจว่าเป็นการผ่าตัดไส้ติ่ง ผู้พิพากษาได้มีคำสั่งอนุญาตให้ผ่าตัดโดยปราศจากการสืบพยานเมื่อมารดาของเด็กกล่าวอ้างว่าเด็กหญิงคนดังกล่าวเป็นมีความประพฤติในการมีเพศสัมพันธ์เป็นอาชิม ต่อมาหลังจากที่เด็กหญิงคนดังกล่าวแต่งงานได้ 2 ปี เด็กหญิงคนดังกล่าวจึงพบว่าเธอถูกทำหมัน

คดี *Lopez v. Vanderwater*⁵ ในปี พ.ศ. 2523 (ค.ศ. 1980) ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ของสหรัฐอเมริกาได้วางหลักว่าผู้พิพากษาได้รับความคุ้มกันบางส่วนจากการฟ้องคดีว่ามีการจับกุมผู้เช่าซึ่งค้างชำระค่าเช่าอาคารที่ผู้พิพากษาเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ผู้พิพากษาได้กล่าวโทษผู้เช่าที่สละสิทธิในการที่จะได้รับการพิจารณาดีโดยมีลูกขุนที่สถานีตำรวจ โดยผู้พิพากษาคงกล่าวได้มีคำพิพากษาให้จำคุกผู้เช่าเป็นระยะเวลา 240 วัน หลังจากที่มีคำพิพากษาดังกล่าวไปแล้วเป็นระยะเวลา 6 วัน ได้มีผู้พิพากษาอีกคนหนึ่งคัดค้าน ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ของสหรัฐอเมริกาจึงมีคำพิพากษาว่า ผู้พิพากษาได้รับความคุ้มกันในการกล่าวโทษ พิจารณาโทษ และมีคำพิพากษา แก่ผู้เช่าดังกล่าว แต่ไม่มีอำนาจในการจับกุมและฟ้องคดี

คดี *Dykes v. Hosemann*⁶ ในปี พ.ศ. 2528 (ค.ศ.1985) ศาลอุทธรณ์ภาค 11 ของสหรัฐอเมริกาวางหลักโดยใช้หลักความคุ้มกันในการพิพากษายกฟ้องคดีที่ผู้พิพากษาของมลรัฐ Florida ถูกฟ้องจากการออกคำสั่งให้เด็กชายคนหนึ่งอยู่ในความปกครองของบิดาซึ่งเป็นบุตรของผู้พิพากษาที่เป็นเพื่อนกัน คำสั่งถูกเงินดังกล่าวได้ออกไปโดยปราศจากการแถลงข้อสังเกตจากมารดาของเด็ก และไม่มีการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการที่บิดานำเด็กไปจากบ้านในรัฐ Pennsylvania หลังจากเกิดข้อพิพาทในการสมรส

---

² Robert Craig Waters, *Judicial Immunity vs. Due Process: When Should a Judge Be Subject to Suit?*, at <http://www.cato.org/pubs/journal/cj7n2/cj7n2-13.pdf>, (last visited August 10, 2010).

³ Robert Craig Waters, at <http://www.cato.org/pubs/journal/cj7n2/cj7n2-13.pdf>, (last visited August 10, 2010).

⁴ 435 U.S. 349 (1978)

⁵ 620 F.2d1229 (7th Cir. 1980)

⁶ 776 F.2d 942 (11th Cir.1985)

คดี Martinez v. Winner⁷ ในปี พ.ศ. 2528 (ค.ศ. 1985) ศาลอุทธรณ์ภาค 10 ของสหรัฐอเมริกา ได้วางหลักว่าผู้พิพากษาของสหรัฐจะได้รับความคุ้มกันระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณา ในพฤติกรรมการนัดพบกับพนักงานอัยการอย่างลับๆ โดยไม่แจ้งให้จำเลยหรือทนายจำเลยทราบ การแสดงความวิตกกังวลว่าถูกข่มขู่จนทำให้ไม่ลงความเห็นจำเลยกระทำความผิด ผู้พิพากษาจึงตัดสินใจที่จะประกาศว่าการพิจารณาคดีเป็นโมฆะหลังจากที่จำเลยได้สืบพยานแล้ว จากนั้นจะให้มีการดำเนินคดีอีกครั้งหนึ่งหลังจากได้ทราบแนวทางในการต่อสู้คดีของจำเลย

หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาได้ใช้กันในฐานะของกฎหมายสหรัฐอเมริกา จากหลักการดังกล่าว การกระทำต่างๆของผู้พิพากษาที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาของจึงไม่อาจถูกฟ้องร้องดำเนินคดีได้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่อาจเกิดพฤติกรรมที่ไม่ชอบในการใช้อำนาจตุลาการที่ได้รับความคุ้มกันมิให้มีการฟ้องคดี ส่วนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับอนุญาตก็ใช้อำนาจในทางที่มีชอบและตั้งใจที่จะไม่นำพาต่อรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่พวกเขาสาบานว่าจะปกป้อง ปึงเจกชนที่ได้รับความเสียหายย่อมไม่อาจได้รับการเยียวยา ซึ่งถือเป็นการลิดรอนสิทธิในการได้รับความเสียหาย และการที่บุคคลเหล่านี้ถูกกักขังตามกฎหมาย จึงไม่มีผลกระทบในการถอดถอนผู้พิพากษาต่างๆ ที่การกักขังดังกล่าวเกิดจากการใช้อำนาจที่มีชอบ⁸

หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม (Due Process) ตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา⁹

บทบัญญัติเพิ่มเติมที่ 14 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา (the Fourteenth Amendment) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติขึ้นภายหลังจากที่สงครามกลางเมือง (Civil War) สิ้นสุดลงเพื่อเป็นการตอบโต้การใช้อำนาจที่มีชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐทางตอนใต้ บทบัญญัติดังกล่าวเสมือนการปฏิรูประบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ในช่วงแรกมลรัฐต่างๆ ได้เข้าผูกพันต่อบทบัญญัติดังกล่าวเพื่อดำเนินการตามมาตรฐานขั้นต่ำของความยุติธรรมที่ถูกกำหนดโดยศาลของสหรัฐอเมริกา ในอดีตปฏิญญาแห่งสิทธิ (the Bill of Rights) มีผลผูกพันเฉพาะรัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกา และไม่มีผลบังคับโดยตรงต่ออำนาจของสหรัฐอเมริกา ในช่วงก่อนสงครามกลางเมือง ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้ปฏิเสธการเข้าแทรกแซงกระบวนการยุติธรรมของมลรัฐต่างๆ แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่รับรองหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมไว้ในบทบัญญัติเพิ่มเติมที่ 5 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา (the Fifth Amendment) ก็ตาม หากศาลมลรัฐไม่นำพาต่อเสรีภาพของประชาชน ไม่มีทางที่จะนำคดีมาสู่ศาลสหรัฐได้

⁷ 771 F.2d 424 (10th Cir.1985)

⁸ Robert Craig Waters, *Ibid.*, pp. 462 – 463.

⁹ *Ibid.*, pp. 463 – 464.

ในปี พ.ศ. 2411 (ค.ศ. 1868) บทบัญญัติเพิ่มเติมที่ 14 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติชัดแจ้งให้เจ้าหน้าที่ของมลรัฐต่างๆ มีหน้าที่ในการสอดคล้องถึงมาตรฐานขั้นต่ำของความยุติธรรมที่ถูกพัฒนาในศาลของสหรัฐอเมริกา ในช่วงเวลาดังกล่าวศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้วางหลักว่าบทบัญญัติของหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม มีผลผูกพันศาลของมลรัฐที่จะต้องปฏิบัติตามเสมือนบทบัญญัติอื่นในส่วนของปฏิญญาสิทธิ ภายใต้หลักเกณฑ์ที่ถูกพัฒนาดังกล่าว หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมเป็นบทบัญญัติอันเป็นหลักประกันเสรีภาพขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968) ศาลมลรัฐต่างๆ ต้องการที่จะทราบถึงข้อสังเกตในการพิจารณาถึงมาตรฐานขั้นต่ำและความถูกต้องของการรับฟังคำบอกกล่าวก่อนที่จะพิจารณาว่าถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

จากผลกระทบของบทบัญญัติเพิ่มเติมที่ 14 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ถือเป็นการรวมศาลสหรัฐอเมริกาและศาลมลรัฐเข้าสู่ระบบเดียวกัน โดยการพิจารณารูปแบบของมาตรฐานขั้นต่ำในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ระบบนี้ได้ก่อปัญหาในขณะนั้น เนื่องจากไม่เคยมีแนวคำพิพากษาที่พิจารณาถึงมาตรฐานขั้นต่ำในการใช้หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมไว้ เมื่อศาลมลรัฐอ้างเขตอำนาจศาลเหนือบุคคลและทรัพย์สินของบุคคลดังกล่าวที่มีได้เป็นพลเมืองของมลรัฐ ศาลสหรัฐอเมริกาจะพบเสมอว่าบุคคลเหล่านี้ร้องขอให้มีการพิจารณาถึงความมีผลบังคับของคำพิพากษาของศาลมลรัฐ ในการพิจารณาความมีผลบังคับดังกล่าวศาลสหรัฐอเมริกาจะพิจารณาถึงหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมเป็นครั้งแรก ในการนี้ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้พยายามที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว โดยมีการตีความจากการใช้หลักเขตอำนาจของศาลมลรัฐที่มีพื้นฐานมาจากหลักการรักษาอำนาจอธิปไตยของมลรัฐในช่วงสงครามกลางเมือง ดังนั้น สิทธิของศาลในการใช้อำนาจบังคับเหนือบุคคลใดบุคคลหนึ่งจึงไม่อาจขยายไปได้เกินกว่าเขตแดนของมลรัฐนั้นๆ

ในช่วงศตวรรษที่ 20 ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาพบว่า ทฤษฎีอำนาจอธิปไตยของมลรัฐนั้นยังไม่เพียงพอ รูปแบบใหม่ของการคมนาคมและการสื่อสารได้ส่งผลกระทบต่อความสำคัญของเขตแดนของมลรัฐต่างๆ การเพิ่มขึ้นของการรวมกันในการทำธุรกิจของพลเมืองอาจก่อให้เกิดความเป็นไปได้ที่ทำการกิจกรรมในมลรัฐแห่งหนึ่งซึ่งจะส่งผลกระทบต่อมลรัฐอื่น นอกจากนี้ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกายังไม่อาจแก้ปัญหาคำถามไม่สอดคล้องกันของทฤษฎี กล่าวคือ หากจะพิจารณาเฉพาะประเด็นเรื่องอำนาจอธิปไตยของมลรัฐเท่านั้น พลเมืองของมลรัฐอื่นๆ ย่อมมีอาจขอใช้เขตอำนาจศาลต่างมลรัฐแม้ตนจะยินยอมอยู่ใต้ขอบอำนาจของศาลนั้นก็ตาม ตามทฤษฎีอำนาจอธิปไตยนั้นสามารถสละได้โดยรัฐซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจดังกล่าวเท่านั้น ดังนั้น ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาจึงวางกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติ เพื่อเป็นการยืนยันว่าศาลของมลรัฐเหนือบุคคลด้วยความยินยอมของบุคคลนั้น แม้ว่าความยินยอมดังกล่าวจะถูกแสดงโดยปริยายนอกรัฐที่การดำเนินกระบวนการได้กระทำลงก็ตาม

ในปี พ.ศ. 2525 (ค.ศ. 1982) ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกา ได้หลีกเลี่ยงการนำทฤษฎีอำนาจ อธิปไตยไปใช้ในการพิจารณาถึงเขตอำนาจศาลของมลรัฐต่างๆ และยืนยันว่าเขตอำนาจของศาลมล รัฐถูกจำกัดภายใต้หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม ศาลมลรัฐจึงมีอำนาจเหนือบุคคลทุกคนรวมถึง บุคคลที่เป็นพลเมืองของมลรัฐอื่น โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับเขตแดนทางการเมือง คงมีเพียงหลักการ ของความยุติธรรม และการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมภายใต้รัฐธรรมนูญ ดังนั้นเขต อำนาจศาลเหนือบุคคลจึงถูกยอมรับภายใต้หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม อำนาจศาลของมลรัฐ จึงถูกจำกัดโดยหลักประกันเสรีภาพของปัจเจกชนตามหลักปฏิญญาสิทธิ สิทธิในการที่จะขอให้มีการ พิสูจน์ถึงการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลมลรัฐจึงถือเป็นมิติ ใหม่ของรัฐธรรมนูญ

หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมกับความคุ้มกันของผู้พิพากษา¹⁰

การที่ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาวางหลักว่า หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมเป็นสิ่ง ที่จำกัดอำนาจศาลนั้น เป็นประเด็นที่มีการโต้เถียงอย่างมาก โดยนักวิจารณ์ทางกฎหมายส่วนใหญ่ได้ โต้แย้งว่าอำนาจของศาลมลรัฐเหนือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นปัญหาของหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็น ธรรม มิใช่เพียงพิจารณาเฉพาะการขัดกันของเขตอำนาจของศาลมลรัฐตั้งแต่สองศาลขึ้นไปเท่านั้น แต่ทฤษฎีเขตอำนาจของศาลเป็นทฤษฎีดั้งเดิมก่อนสงครามกลางเมือง และเป็นการไม่นำพาด่อ บรรทัดฐานดั้งเดิมของหลักกฎหมายอังกฤษคือ มาตรา 39 ของ Magna Charta ซึ่งถือได้ว่าเป็นหลัก กระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมในยุคก่อน กรณีนี้มีความสัมพันธ์กับความคุ้มกันของผู้พิพากษา โดย ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้สร้างหลักเกณฑ์ของการนำหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมไปใช้ ในการจำกัดอำนาจของตุลาการในปี พ.ศ. 2525 (ค.ศ. 1982)

ในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2156 (ค.ศ. 1613) ศาลของประเทศอังกฤษได้ตระหนักว่ามาตรา 39 ดังกล่าวเป็นการจำกัดอำนาจของผู้พิพากษา ในช่วงต้นของประเทศอังกฤษได้มีการพิจารณาพบว่าผู้ พิพากษาจะไม่ได้รับความคุ้มกันจากการกระทำที่ปรากฏชัดแจ้งว่าเป็นการกระทำนอกเขต อำนาจศาลของตน มีเพียงกรณีเดียวที่กฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษอนุญาตให้มีการขยายความ คุ้มกันของผู้พิพากษาเพื่อเป็นการปกป้องผู้พิพากษาจากความไม่พอใจของกษัตริย์และเสนาบดี ดัง ปรากฏในคดี Floyd v. Barker¹¹ ศาล Star Chamber ได้วางหลักว่าผู้พิพากษาไม่อาจถูกฟ้องในศาล อื่นในข้อกล่าวหาว่าเป็นตัวการร่วมในการกระทำความผิดอาญาอันเนื่องมาจากการที่เป็นผู้พิจารณา พิพากษาคดีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ในการปฏิเสธที่จะรับคดีดังกล่าวไว้พิจารณา ได้มีการ

¹⁰ Ibid., pp. 464 - 466

¹¹ 77 Eng. Rep. 1305 (Star Chamber 1608)

ให้เหตุผลว่า หากกษัตริย์ประสงค์ที่จะสร้างวินัยให้แก่ผู้พิพากษา กษัตริย์จะกระทำโดยพระองค์เอง โดยไม่มีการฟ้องคดีอาญา

แม้จะมีการให้เหตุผลอย่างแคบ คดีดังกล่าวได้รับการกล่าวอ้างว่าเป็นพื้นฐานของหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา การที่ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้อ้างถึงคำพิพากษาของศาล Star Chamber ดังกล่าว ในขณะที่หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกานั้นถึงกรณีของความรับผิดชอบที่พ้นจากการดำเนินกระบวนการพิจารณา แต่คดีดังกล่าวกลับพิจารณาว่าการฟ้องคดีเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการพิจารณาถึงความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของผู้พิพากษา โดยคดีดังกล่าวมิได้มุ่งพิจารณาถึงความคุ้มกันของผู้พิพากษา แต่เป็นการแสดงถึงความป็นอิสระของอำนาจตุลาการจากการแทรกแซงของรัฐบาลซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจบริหาร ซึ่งระบบรัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาได้พยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นไว้แล้ว

หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาในสหรัฐอเมริกาไม่เพียงแต่เป็นประเด็นปัญหาสำคัญที่มาจากระบบกฎหมายจารีตประเพณีแต่ได้เกิดขึ้นจากคำพิพากษาที่เป็นบรรทัดฐานของสหรัฐอเมริกาด้วย ในช่วงต้นของปี พ.ศ. 2349 (ค.ศ. 1806) ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกา ได้มีคำพิพากษาในคดี *Wise v. Withers*¹² ยอมรับสิทธิในการฟ้องคดีผู้พิพากษาจากการใช้อำนาจนอกเหนือเขตอำนาจตามกฎหมาย ต่อมาในปี พ.ศ. 2412 (ค.ศ. 1869) ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้พยายามในการให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตในการใช้อำนาจของผู้พิพากษาของศาลมลรัฐ โดยวางหลักว่าผู้พิพากษาของศาลมลรัฐที่ใช้อำนาจทั่วไปไม่มีความรับผิดชอบ หากไม่ปรากฏว่าการกระทำดังกล่าวเกิดจากเจตนาร้ายหรือเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

ในปี พ.ศ. 2415 (ค.ศ. 1872) ได้มีการขยายหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาออกไปจากหลักกฎหมายจารีตประเพณีโดยได้รับการสนับสนุนจากมลรัฐส่วนใหญ่ในยุคสงครามกลางเมือง ในปี พ.ศ. 2414 (ค.ศ. 1871) ซึ่งเป็นช่วงเวลาสำคัญในการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของพลเมืองนั้น มีเพียง 13 มลรัฐที่ยอมให้ผู้พิพากษาได้รับความคุ้มกันอย่างกว้างขวาง ขณะที่ในอีก 6 มลรัฐผู้พิพากษาจะต้องรับผิดชอบโดยเด็ดขาดสำหรับการกระทำที่เกิดจากเจตนาร้ายที่เกินขอบอำนาจในการพิจารณาคดี และมีมลรัฐอื่นอีก 18 มลรัฐ ที่ไม่ได้รับรองความคุ้มกันดังกล่าว แม้ว่าหลักการดังกล่าวจะปรากฏในกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษก็ตาม ในระหว่างปี พ.ศ. 2412 (ค.ศ. 1869) ถึงปี พ.ศ. 2415 (ค.ศ. 1872) ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้ขยายหลักความคุ้มกันดังกล่าวไปยังผู้พิพากษาของศาลมลรัฐที่ไม่ได้รับความคุ้มกันดังกล่าวตามกฎหมายของมลรัฐนั้นๆ

---

¹² 7 U.S. (3 Cranch) 331 (1806)

หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษากับการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของพลเมือง¹³

หลังจากสงครามกลางเมือง รัฐสภาของสหรัฐอเมริกา (Congress) ได้ตรากฎหมายขึ้น โดยมีหลักฐานที่เพียงพอที่จะแสดงว่ารัฐสภาของสหรัฐอเมริกามีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งหลาย รวมถึงผู้พิพากษา อยู่ภายใต้บังคับของการบัญญัติกฎหมายสิทธิพลเมือง แม้มลรัฐเหล่านั้นจะตระหนักถึงรูปแบบอย่างกว้างของความคุ้มกัน สมาชิกรัฐสภาของสหรัฐอเมริกาได้ตราพระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง พ.ศ. 2414 (the Civil Rights Act of 1871) โดยประกาศว่ากฎหมายดังกล่าวได้พัฒนามาจากพระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง พ.ศ. 2409 (the Civil Rights Act of 1866) ซึ่งบัญญัติความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับบุคคลที่ให้การสนับสนุนมลรัฐต่างๆ ในการละเมิดสิทธิพลเมือง ในขณะที่พระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง พ.ศ. 2414 (ค.ศ. 1871) ได้บัญญัติถึงสิทธิในการฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายทางไว้ โดยมีการแก้ไขบทบัญญัติเรื่องความคุ้มกันของผู้พิพากษาจากการถูกดำเนินคดีอาญาของพระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง พ.ศ. 2409 (ค.ศ. 1866) ซึ่งเป็นการกลับหลักกฎหมายของคำพิพากษาในคดี *Floyd v. Barker* ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาในขณะนั้น คือ นาย Andrew Johnson จึงได้ใช้สิทธิยับยั้ง (Veto) พระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยรัฐสภาของสหรัฐอเมริกาได้พยายามที่จะโต้แย้งสิทธิยับยั้งดังกล่าวจากความไม่พอใจเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐทางใต้ โดยอ้างว่าความคุ้มกันของผู้พิพากษาของศาลมลรัฐเป็นหลักกฎหมายที่จะนำมาซึ่งความไม่สงบของสังคม

ในการพิจารณาพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวโดยรัฐสภาของสหรัฐอเมริกานั้นมิได้มีการกล่าวถึงความผิดของเจ้าพนักงานของมลรัฐทางใต้มากนัก ได้มีสมาชิกรัฐสภาของสหรัฐอเมริกาคนหนึ่งแถลงเกี่ยวกับการใช้อำนาจตามอำเภอใจอันเป็นการละเมิดสิทธิของสมาชิกพรรค Republicans โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายและความยุติธรรม สมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่ของสหรัฐเห็นด้วยกับคำแถลงดังกล่าว และมีสมาชิกรัฐสภาของสหรัฐอเมริกาแถลงว่าผู้พิพากษาของศาลมลรัฐไม่ควรที่จะได้รับความคุ้มกันตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีสมาชิกรัฐสภาของสหรัฐอีกคนหนึ่งได้แถลงเป็นข้อสังเกตว่า ฝ่ายนิติบัญญัติควรจะทำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อป้องกันมิให้เกิดความไม่ยุติธรรม การใช้กระบวนการบัญญัติกฎหมายในทางที่ไม่สนับสนุนการดำเนินการที่ไม่ยุติธรรมของศาลในมลรัฐทางใต้แสดงถึงการใช้อำนาจเงียบในการต่อต้านทางการเมืองหรือเป็นการขับไล่กลุ่มบุคคลดังกล่าวจากรัฐ

หลักฐานจากรายงานการประชุมสภาแสดงว่า ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้มีคำพิพากษาโดยคะแนนเสียงข้างมากในคดี *Pierson v. Ray*¹⁴ วางหลักว่ารัฐสภาของสหรัฐอเมริกาไม่มีเจตนาที่จะให้ผู้พิพากษาของศาลมลรัฐต่างๆ ต้องถูกฟ้องเป็นจำเลย ประกอบกับหลักความคุ้มกันเป็นเป็นหลักกฎหมายที่แข็งแกร่งตามหลักกฎหมายจารีตประเพณี ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาจึง

¹³ Robert Craig Waters, *Ibid.*, pp. 466 - 469

¹⁴ 396 U.S. 547 (1967).

สันนิษฐานว่าสมาชิกรัฐสภาของสหรัฐอเมริกาที่มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันทางด้านการใช้ภาษาในพระราชบัญญัติดังกล่าวโดยปรารถนาที่จะแก้ไขหลักกฎหมายดังกล่าว บทสรุปดังกล่าวเพื่อแก้ปัญหาตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง พ.ศ. 2414 (ค.ศ.1871) และกฎเกณฑ์ที่ยาวนานว่าการเยียวยาโดยกฎหมายที่จะต้องตีความรับรองหลักความคุ้มกันดังกล่าว

นอกจากนี้ยังมีการตีความบทบัญญัติของกฎหมายที่ว่า “บุคคลทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบ” หมายถึงบุคคลทุกคนยกเว้นผู้พิพากษา รัฐสภาของสหรัฐอเมริกาได้แสดงความประสงค์อย่างชัดเจนในการแก้ไขความไม่ยุติธรรมที่เกิดจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมถึงผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้สร้างหลักกฎหมายโดยการตีความพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวว่าหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาเป็นวัตถุประสงค์หลักในการตราพระราชบัญญัติดังกล่าวเพียงแต่บทบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรเป็นข้อจำกัดหลักกฎหมายดังกล่าว

ในปี พ.ศ. 2521 (ค.ศ.1978) ในคดี *Stump v. Sparkman* ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้ตีความขยายออกไปว่าหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาศาลมลรัฐ ซึ่งมีคำสั่งให้ทำหมันเด็กหญิงอายุ 15 ปี หลังจากมารดาของเด็กยื่นคำร้องขอให้มีการสั่งอนุญาตให้ทำหมันเพื่อป้องกันผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ที่จะตามมา ผู้พิพากษามีอำนาจที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยปราศจากการรับฟังพยานหลักฐาน รับฟังคำแถลงของเด็ก หรือการแต่งตั้งของผู้ปกครองเพื่อปกป้องประโยชน์ของเด็ก ซึ่งจะเห็นว่าในคดีนี้ผู้พิพากษาได้กระทำการอันเป็นการละเมิดหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม แต่ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่าผู้พิพากษาคงดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษา แม้จะเป็นการดำเนินกระบวนการที่ไม่ถูกต้องก็ตาม เพราะหลักความคุ้มกันดังกล่าวครอบคลุมถึงการกระทำต่างๆ ในระหว่างการพิจารณาคดี ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาจึงพิพากษาว่าผู้พิพากษาได้ลงลายมือชื่อในคำสั่งอนุญาตให้ทำหมันในฐานะของผู้พิพากษา

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาเห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการพิจารณาคดีของศาล ซึ่งสามารถแบ่งวิธีดำเนินการได้เป็น 2 วิธี วิธีแรก ได้แก่ การกระทำที่เป็น การดำเนินการ โดยผู้พิพากษาเอง และวิธีที่สอง เป็นวิธีการที่คู่พิพาทจะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พิพากษา ในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ศาลได้ตีความอย่างกว้างในส่วนของวิธีการดำเนินงานที่กระทำลง โดยผู้พิพากษาเอง ซึ่งผู้พิพากษาส่วนใหญ่ได้ตั้งข้อสังเกตว่าผู้พิพากษาในคดีนั้นใช้การดำเนินกระบวนการพิจารณาสามัญที่ให้อำนาจในการตัดสินใจพิพาทต่างๆ โดยไม่ต้องมีการสืบพยาน และแม้ไม่มีกฎหมายฉบับใดบัญญัติโดยชัดเจนว่าผู้พิพากษาไม่มีอำนาจในการออกคำสั่งอนุญาตให้ทำหมันก็ตาม ผู้พิพากษาคงดังกล่าวจะได้รับความคุ้มกัน ในกรณีนี้ผู้พิพากษาคงดังกล่าว จะได้รับการยกเว้นจากหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมซึ่งควรจะเป็นข้อหาหลักในการที่จะฟ้องร้องเจ้าพนักงานของรัฐ

แนวนโยบายภายใต้ความคุ้มกันของผู้พิพากษา¹⁵

คดี *Stump v. Sparkman* เป็นการยืนยันหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาโดยไม่ปรากฏว่ามี การประพฤติมิชอบของผู้พิพากษา ความคุ้มกันดังกล่าวจึงเป็นเกราะคุ้มกันผู้พิพากษาในการ ปฏิบัติการตามหน้าที่ โดยการกระทำดังกล่าวไม่ต้องห้ามขัดแย้งตามกฎหมาย แต่ในทางกลับกัน ความคุ้มกันดังกล่าวเป็นช่องทางในการประพฤติมิชอบ โดยไม่ต้องรับโทษ โดยอำนาจของผู้ พิพากษาที่ประพฤติมิชอบอาจเห็นกันว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินกว่าที่ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาจะ พิพากษาว่าหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาเป็นหลักการที่ไม่ดี การที่ผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา ใช้อำนาจในการลิดรอนเสรีภาพและการยึดทรัพย์สินทุกวัน คำสั่งเหล่านี้อาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น เช่นเดียวกับกรณีของเด็กหญิงคนดังกล่าวในคดี *Stump v. Sparkman* โดยไม่เปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านี้ได้ปกป้องผลประโยชน์ของตนก่อนที่ ผู้พิพากษาจะก่อความเสียหายที่มีอาจเสียหายแก่บุคคลเหล่านี้

ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้ยืนยันว่า หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาเป็นเกราะคุ้มกัน ในความเป็นกลางของผู้พิพากษา การตรากฎหมายที่ให้อำนาจเอกชนในการฟ้องผู้พิพากษาเป็น จำเลยถูกโต้แย้งโดยศาลว่าเป็นหลักการที่ไม่เหมาะสมและสร้างความเกรงกลัวในการใช้ดุลยพินิจ แต่ก็เป็นมาตรการที่ชี้ข่มขู่ผู้พิพากษาให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง จากมุมมองดังกล่าว ความคุ้มกันไม่เป็นประโยชน์ต่อเจตนาร้ายและการประพฤติมิชอบ แต่เป็นการก่อประโยชน์สูงสุด ต่อสาธารณชนที่ในการให้ความคุ้มครองจากอำนาจตุลาการที่มีความเป็นอิสระ (An independent judiciary) ในกรณีที่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นจากการพิจารณาคดีนั้น ถือเป็นสิทธิของคู่ความในการ ที่จะยื่นอุทธรณ์คำพิพากษานับดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์

หลักความเป็นกลางและหลักความไม่เกรงกลัวในผลกระทบบการปฏิบัติหน้าที่ ส่งผล ให้ผู้พิพากษารวมถึงผู้พิพากษาศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกา มีความสบายใจในการปฏิบัติหน้าที่ แต่ หลักการดังกล่าวจะเป็นการปกป้องผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบอันเป็นการก่อผลเสียหายต่อ ประชาชน ศาลและรัฐสภาของสหรัฐอเมริกาจึงต้องพิจารณาอย่างรอบคอบถึงการให้หลักความคุ้ม กันดังกล่าวว่าจะเป็นการปกป้องผู้ที่ประพฤติมิชอบหรือไม่ ให้ยกขึ้นใช้เป็นข้อกล่าวอ้างเพื่อ หลีกเลี่ยงความรับผิดชอบตามกฎหมายหรือไม่ ทั้งที่ความเสียหายดังกล่าวไม่อาจได้รับการเยียวยาจากการ ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่ง เช่นในคดี *Stump v. Sparkman* ผู้พิพากษาในคดีดังกล่าวได้มีคำสั่ง อนุญาตให้ทำหมันเด็กหญิงคนดังกล่าว โดยไม่มีการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งการยื่นอุทธรณ์ซึ่ง เป็นวิธีการที่ใช้ตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินกระบวนการพิจารณาจึงไม่อาจเป็นหลักประกัน ความยุติธรรมได้ ในกรณีที่มีการให้ความคุ้มกันแก่ผู้พิพากษา และไม่มีการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือ คำสั่ง

¹⁵ Robert Craig Waters, op. cit., pp. 469 – 471.

สำหรับปัญหาความขัดกันของหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมกับหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษานั้น ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้วางหลักในคำพิพากษาว่า ทุกส่วนงานของรัฐบาลของมลรัฐยกเว้นศาลจะต้องปฏิบัติตามหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมของบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อที่ 14 ในกรณีของบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาในการที่จะไม่ถูกระงับหรือละเมิดจากการประพฤติมิชอบของผู้พิพากษา ประชาชนที่ได้รับความเสียหายในกรณีนี้จะไม่ได้รับการเยียวยาโดยรัฐ หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมจึงถือเป็นหลักในการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาของผู้พิพากษา

ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้พยายามที่จะวางหลักให้มีภาระนำหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาไปใช้กับผู้พิพากษาในศาลมลรัฐด้วย แต่จากข้อจำกัดของหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม ศาลจึงวางหลักกฎหมายที่เป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ เมื่อผู้พิพากษาของศาลมลรัฐกระทำการโดยมิชอบตามหลักเหตุและผลแล้ว หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาจะต้องถูกจำกัดโดยหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม ดังนั้น แทนที่จะเกรงกลัวต่อความไม่เป็นกลางของผู้พิพากษา หลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมจะปกป้องเจตนาร้ายและการบังคับใช้กฎหมายตามอำเภอใจ

สรุป

หลักความคุ้มกันของผู้พิพากษา (Judicial Immunity) เป็นหลักกฎหมายในระบบกฎหมายจารีตประเพณี (common law) ซึ่งถือกำเนิดในประเทศอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์ในการประกันความเป็นอิสระของอำนาจตุลาการ หลักการดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้โดยศาลสูงสุดของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีการวางบรรทัดฐานที่สำคัญไว้ในคดี *Stump v. Sparkman* ว่าผู้พิพากษาจะได้รับความคุ้มกันจากการถูกฟ้องดำเนินคดีทางแพ่งในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาในระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณา และเมื่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาในส่วนของบทบัญญัติเพิ่มเติมที่ 14 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา (the Fourteenth Amendment) ได้บัญญัติหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม (Due Process) ไว้ จึงมีข้อควรพิจารณาต่อไปว่าหลักความคุ้มกันของผู้พิพากษาดังกล่าวอยู่ภายใต้บังคับของหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมหรือไม่ โดยมีข้อสังเกตว่าการคำนึงถึงหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมที่มากเกินไปอาจส่งผลให้เกิดอุปสรรคต่อความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของผู้พิพากษา เนื่องจากการปล่อยให้ผู้พิพากษาต้องรับผิดชอบจากการปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างการพิจารณาคดี แม้จะทำให้คู่ความในคดีได้รับความคุ้มครองในส่วนของความเสียหายที่เกิดจากการดำเนินกระบวนการพิจารณา แต่กรณีดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อความสบายใจในการปฏิบัติหน้าที่ อันส่งผลกระทบต่อหลักความเป็นอิสระของผู้พิพากษาในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี อันจะไม่ส่งผลดีต่อสังคมส่วนรวม เพราะจะก่อให้เกิดกรณีของการแสวงหาประโยชน์จากหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมในการควบคุมดุลพินิจในการ

ปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา ซึ่งตามปกติและการตรวจสอบดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของผู้พิพากษานั้น ย่อมกระทำได้โดยองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการเช่นเดียวกัน ในกรณีนี้คือศาลที่มีศักดิ์ชั้นสูงกว่านั่นเอง จึงเป็นการชอบธรรมที่คู่ความซึ่งไม่พอใจในผลของคำพิพากษาศาลชั้นต้น ย่อมต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เพื่อยังให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในผลของคำพิพากษาหรือการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ตนเห็นว่าไม่สอดคล้องด้วยหลักกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม แต่หากคู่ความไม่ใช้สิทธิดังกล่าวย่อมถือเป็นการสละสิทธิไปโดยปริยายนั่นเอง จึงเป็นความเหมาะสมที่จะให้หลักความคุ้มกันแก่ผู้พิพากษาในกรณีที่มีผลเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นอิสระของอำนาจตุลาการจากการแทรกแซงหรือใช้ช่องว่างทางกฎหมายเพื่อบีบบังคับให้ผู้พิพากษากระทำการหรือไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดนั่นเอง